

БРАТЯ ГРИМ МАЙСТОР КРАДЕЦ

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Седял един ден пред прага на бедната си къща един стар човек с жена си и искал малко да си почине от работата. Тогава пристигнала внезапно разкошна карета, теглена от четири врани коня, от която слязъл богато облечен господин. Станал селянинът, пристъпил към господина и попитал какво желае и с какво да му услужи. Подал чужденецът ръка на стареца и рекъл:

— Нищо друго не желая така, както веднъж да се насладя на селска гозба. Сгответе ми картофи, както вие обичате да ги ядете, тогава ще седна на трапезата ви и с удоволствие ще се наям.

Селянинът се поусмихнал и рекъл:

— Сигурно си граф или княз, или даже някой херцог. Изисканите господа имат понякога такива прищевки, но твоето желание ще бъде изпълнено.

Отишла жена му в кухнята и почнала да мие картофи и да ги бели. Искала да сготви кнедли, каквито ядат селяните. Докато тя работела, селянинът рекъл на чужденеца:

— Ела с мен за малко в градината на двора, където имам още нещо да свърша.

В градината бил изкопал дупки и искал да засади в тях плодни фиданки.

— Нямах ли деца — попитал чужденецът, — които да ти помагат в труда?

— Не — отвърнал селянинът. — Наистина имам един син — добавил той, — но отдавна тръгна по широкия свят. Буйно момче беше, умно и схватливо, но не искаше да учи и вършеше само лудории. Накрая ме напусна и никой нищо не е чул за него.

Взел старецът една фиданка, поставил я в дупката и набучил един кол до нея, а когато я заровил с лопатата и утъпкал земята наоколо, вързал ствола здраво за кола долу, по средата и горе.

— Но кажи ми — рекъл господинът, — защо не вържеш кривото, чепато дърво, което се е свело почти до земята там, до ъгъла, също така за един кол като това тук, за да расте право?

Старецът се позасмял и рекъл:

— Господине, говориш, както ти си разбираш нещата; вижда се, че не си се занимавал с градинска работа. Дървото там е старо и чворесто, никой не може повече да го изправи; дърветата се поддават на изправяне, докато са млади!

— Също като при сина ти — рекъл чужденецът, — ако го беше възпитал, докато е бил все още млад, навярно нямало е да напусне бащиния си дом. Станал е сега също коравосърдечен и чепат.

— Така е — отвърнал старецът, — много време измина, откакто ни е напуснал. Сигурно се е променил.

— Дали ще го познаеш, ако застане пред теб? — попитал чужденецът.

— Едва ли само по лицето — отвърнал селянинът, — но той има белег, една бенка на рамото, която прилича на бобено зърно.

Чужденецът бързо свалил сакото си, открил рамото си и показал на селянина бобеното зърно.

— Господи Боже — викнал старецът, — ти наистина си моят син — синовната обич накарала сърцето му да трепне, — ала — добавил той, — как можеш да бъдеш моят син, та ти си станал солиден господин и живееш в богатство и излишък? По какъв начин си постигнал това?

— Ах, татко мой — отвърнал синът, — младото дръвче не беше привързано за никакъв кол и израсна накриво. Твърде старо е сега. Няма повече да се изправи. Как съм постигнал всичко това? Станах крадец. Но не се плаши, аз съм майстор крадец. Няма за мен катинар или брава, която да не мога да отключа. Каквото си поискам, мое е. Не мисли, че крада като обикновен крадец. Вземам си от излишъка на богатите. Бедните хора могат да са спокойни. По-скоро им давам, отколкото да вземам от тях. Също така, нещо, което мога да го имам без усилие, хитрост и умение, не го докосвам.

— Ах, сине мой — все пак не ми се нрави, един крадец си остава крадец. Ще ти кажа, че това няма да излезе на добър край.

Завел го при майка му, а тя като чула, че това е нейният син, заплакала от радост, но като ѝ рекъл, че е станал майстор крадец, заплакала с два реда сълзи. Накрая казала:

— Макар и да си станал крадец, все пак си мой син, а очите ми те видяха още веднъж.

Седнали на масата, а той ял с родителите си отново от скромната гозба, каквато отдавна не бил хапвал. Бащата рекъл:

— Ако дочуе нашият господар, графът оттатък в замъка, кой си ти и какво правиш, няма да те прегърне и да те друса на коляно, както правеше, когато те кръщаваше, а ще нареди да те обесят.

— Не се тревожи, тате, нищо няма да ми направи, защото аз разбирам от занаята си. Още днес сам ще отида при него.

Надвечер майсторът крадец се качил на каретата си и тръгнал за замъка. Графът го приел радушно, защото го сметнал за изискан човек.

Когато чужденецът се разкрил, пребледнял и мълчал известно време. Накрая рекъл:

— Ти си ми кръщелник, затова ще проявя милост към теб и ще постъпя с теб благосклонно. Тъй като сам се славиш, че си майстор крадец, ще поставя изкуството ти на изпитание, а ако не го издържиш, ще празнуваш сватбата си с бесилката, а музиката ти ще бъде граченето на гарваните.

— Господин графе — отвърнал майсторът, — измисли си три изпитания, трудни колкото си щещ, а ако не изпълня задачите ти, прави с мен, както ти е угодно.

Замислил се графът за известно време, после рекъл:

— Добре, най-напред ще трябва да откраднеш от обора любимия ми кон, второ, да измъкнеш изпод нас завивките на брачното ни ложе, когато ние с графинята спим, без да усетим нищо, а освен това и да снемеш венчалния пръстен от пръста на съпругата ми. Трето, и последно — да отвлечеш свещеника и клисаря от църквата. Запомни добре всичко, защото иначе ще увиснеш на въжето!

Отишъл майсторът в съседния град. Купил си оттам дрехи от една стара жена и се преоблякъл. Гримирал си лицето в кафяво и си изписал още бръчки така, че никой човек да не може да го разпознае. Накрая напълнил едно буренце с унгарско вино, в което сипал силно приспивателно. Сложил буренцето в един кош, качил го на гърба си и тръгнал с бавни, клатушкащи се крачки към замъка на графа. Било вече тъмно, когато пристигнал. Седнал в двора на един камък, почнал да кашля като стара жена с болни гърди и си търкал ръцете, сякаш замръзвал. Пред вратата на конския обор около огъня били налягали войници. Един от тях съзрял жената и ѝ подвикнал:

— Ела по-наблизо, стара майчице, и се потопли при нас. Нямах си подслон и май нощуваш, където се случи да окъснееш.

Старицата се примъкнала при тях, помолила да ѝ свалят коша от гърба и седнала при огъня до тях.

— Какво имаш в твоето буренце, стара бабишкоро? — попитал един.

— Малко хубаво вино — отвърнала тя, — прехранвам се с търговия, за пари и добри думи с удоволствие ще ви дам чаша вино.

— Тогава какво чакаш — рекъл войникът, а като опитал от виното, извикал:

— Виното е добро и ще изпия чаша повече — и накарал да му налее още една чаша, а другите последвали примера му.

— Насам, дружино — извикал един от тях към другарите си, които седели в обора, — тук е една майчица, която има вино, старо като самата нея, глътнете му и вие по глътка, ще ви стопли stomасите по-добре от нашия огън.

Старицата занесла буренцето си в обора. Единият от войниците бил яхнал оседлания любим кон на графа, друг държал юздите в ръка, трети бил хванал с ръка опашката. Тя им наляла, колкото поискали, докато изворчето пресъхнало. Не след дълго на единия юздата паднала от ръката, свлякъл се и заспал, като хъркал, другият изпуснал опашката, легнал на земята и захъркал още по-високо. Тоя, който бил на седлото, наистина останал да седи на него, но бил навел главата си чак до шията на коня, спял и издишал през устата си като ковашки мях. Войниците навън отдавна били заспали, сякаш били от камък. Като видял майсторът крадец, че е успял, сложил на единия вместо юзда въже в ръката, на другия, който държал опашката на коня, вързопче слама. Но какво да направи с тоя, дето седял на гърба на коня? Не искал да го събори, щял да се събуди и да вдигне шум. Накрая измислил. Вързал колана на седлото, като го стегнал нагоре с няколко въжета, които висели на пръстени по стената, овързал седлото здраво и изтеглил спящия ездач заедно със седлото нагоре, после омотал въжетата около страничните диреци и ги пристегнал здраво. Скоро отвързал коня от веригата, но ако яздел по калдъръма на двора, щял да вдигне шум в замъка. Затова първо омотал копитата му с парцали, предпазливо го извел навън, метнал се на гърба му и дим да го няма.

Като настъпил денят, майсторът препуснал с откраднатия кон към замъка. Графът тъкмо бил станал от сън и гледал през прозореца.

— Добро утро, господин графе — извикал му той, — тук е конят, който щастливо откарах от обора. Гледай само как хубаво са се натъркаляли войниците ти и спят ли, спят, а ако влезеш в обора, ще видиш колко удобно са се устроили стражите ти.

Ще не ще, графът се засмял, после рекъл:

— Веднъж ти успя, но втори път късметът ще ти изневери. А те предупреждавам, че ако те срещна като крадец, ще се отнеса с теб като с крадец.

Вечерта като си легнала, графинята стиснала в юмрук ръката си с венчалната халка, а графът рекъл:

— Всички врати са затворени и заключени. Оставам да бдя и да чакам крадеца. Изкатери ли се през прозореца, ще го застрелям.

Но майсторът крадец отишъл навън в тъмнината към бесилото, отрязал въжето на един злочест грешник, който висял там и го понесъл на гърба си към замъка. Там поставил една стълба към прозореца на спалнята, качил на раменете си тялото на умрелия и се заизкачвал. Като стигнал до там, че главата на мъртвеца да се появи на прозореца, графът натиснал спусъка на пистолета си, с който дебнел отвътре. Веднага майсторът хвърлил долу злочестия грешник, сам скочил от стълбата и се скрил зад ъгъла. Ноцта била светла, имало луна и майсторът можал да види как графът се спуснал по стълбата и пренесъл мъртвеца в градината. Там почнал да копае гроб, за да го погребе в него. Майсторът крадец се промъкнал бавно от своя ъгъл и се изкатерил по стълбата нагоре, точно в спалнята на графинята.

— Скъпа госпожо — захванал той с гласа на графа, — крадецът е мъртъв, но все пак той е мой кръщелник и беше по-скоро дяволит човек, отколкото злодей. Не искам да го дам на публично поругаване. Съжалявам също родителите му, горките. Преди да настъпи утрото, ще го погребя сам в градината, за да не се разчуе това. Дай ми също постелята на леглото, с нея ще завия трупа и ще го заровя като куче.

Графинята му дала завивката.

— Знаеш ли какво — продължил крадецът, — обзет съм от великодушие, дай ми още венчалната халка. Нещастникът изгуби живота си за нея, нека да я отнесе в гроба си.

Графинята не искала да противоречи на графа и му я дала. Крадецът си тръгнал с двете неща и щастливо се прибрал вкъщи, преди още графът да бил свършил с гробарската си работа.

Колко бил изненадан графът, когато на другата сутрин майсторът му донесъл завивката и венчалната халка.

— Да не можеш да правиш магии? — рекъл му той. — Кой те измъкна от гроба, в който сам те положих. Кой те съживи отново?

— Никой не ме е погребвал — казал крадецът, — ти погребва злочест грешник от бесилото.

Разказал му подробно какво се било случило. Отново, ще не ще, графът признал, че е опитен и хитър крадец.

— Но това още не е краят — добавил той, — имаш да разрешаваш и третата задача, а ако не успееш, нищо няма да ти помогне.

Майсторът се позасмял и нищо не казал.

Като настъпила нощта, тръгнал с дълъг чувал на гърба си, един вързоп под мишница и един фенер в ръка към селската църква. В чувала имало раци, а във вързопа носел къси восъчни свещи. Седнал на гробището и извадил един рак. Залепил на гърба му една восъчна свещ, запалил я и оставил рака да пълзи на земята. Извадил втори от чувала, сторил същото и с него и така продължил, докато се изпразнил чувалът. После облякъл дълга черна роба, която приличала на монашеско расо и си залепил сива брада.

Когато накрая станал неузнаваем, взел чувала, в който били раците, тръгнал към църквата и се качил на амвона. Часовникът на кулата тъкмо ударил дванадесет часа. Като отзвучал последният удар, викнал със силен, кънтящ глас:

— Слушайте, вие грешни люде, краят на света дойде. Страшният съд настъпи. Слушайте, слушайте. Който иска да върви с мен на небето, да се вмъкне в чувала. Аз съм свети Петър, който отваря райските порти и ги затваря. Гледайте, вън на гробището ходят умрелите и събират наедно костите си. Идвайте, идвайте и влизайте в чувала, светът свършва!

Крясъкът прокълтял над цялото село. Свещеникът и клисарят, които живеели до църквата, го били чули първи, а като видели светлинките, които се движели из гробището, забелязали, че става нещо необикновено и те влезли в църквата. След като слушали известно време проповедта, клисарят побутнал свещеника и рекъл:

— Няма да е лошо да използваме случая и заедно да отидем в рая, преди да настъпи Страшният съд.

— Добре — отвърнал свещеникът, — така мисля и аз. Щом имаш желание, да тръгваме тогава.

— Добре — отвърнал клисарят, — но ти, господин свещенико, имаш предимство, аз идвам след теб.

Свещеникът тръгнал напред и се качил на амвона, където майсторът отворил чувала. Свещеникът пропълзъл първи, след него клисарят.

Веднага вързал майсторът здраво чувала, хванал го за драпировката и го помъкнал по стълбите на амвона надолу. Колкото пъти главите на двамата глупаци се удряли по стъпалата, извиквал:

— Сега преминаваме над планините.

После по същия начин ги мъкнел през селото, а като минавали през локва, извиквал:

— Сега преминаваме през дъждовния облак.

А щом накрая ги помъкнал по стълбата на замъка, извикал:

— Сега сме на небесната стълба и скоро ще сме в преддверието.

Като стигнал горе, набутал чувала в гълъбарника, а като захвъркали гълъбите, извикал:

— Чувате ли как се радват ангелите и удрят с крила?

После сложил резето и си тръгнал.

На другата сутрин майсторът се отправил при графа и му рекъл, че е изпълнил и третата задача и е отвлякъл свещеника и клисаря.

— Къде си ги оставил? — попитал господарят.

— Намират се в чувал горе, в гълъбарника и си въобразяват, че са на небето.

Графът се качил сам горе, убедил се, че човекът казвал истината. Като освободил свещеника и клисаря от затвора им, той рекъл:

— Ти си първокласен крадец и спечели облога. Този път отърва кожата си, но напусни страната ми, защото ако се мернеш някъде из нея, повишението ще ти бъде бесилото.

Майсторът крадец се сбогувал с родителите си, тръгнал отново по широкия свят и повече никой не чул нищо за него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.